

De Vloek
van de
Tahiera

Aguéri

De Vloek van de Tahiéra

ISBN 9789085703396

NUR 341 / 334

Aguéri is een imprint van Uitgeverij Boekenbent

www.boekenbent.com

1e druk december 2008

2e druk december 2008

3e druk februari 2009

Omslag en illustraties: Wendy Gillissen

www.wendygillissen.com

Eén procent van de opbrengst van dit boek gaat naar de Bomenstichting.

Deze zet zich in voor het behoud van bomen in de stad en op het platteland.

Ga voor meer info naar www.bomenstichting.nl.

© Wendy Gillissen, 2008

Dit werk is auteursrechtelijk beschermd. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Kaart	4
Proloog	5
1. Een reis naar het Noorden	7
2. De Ruiters	22
3. Strijd	53
4. Verlies	91
5. Woudburg	116
6. Het Noorden	159
7. Het huis van het Hert	204
8. De Jacht	236
9. Riódirým	257
10. De Storm	295
11. Spoken	348
12. De Onderwereld	370
13. De Tahiéra	386
Epiloog	414
Dankwoord	416
Over Wendy Gillissen	418
Vooruitblik: De Zoektocht naar Tzanáta	419
Woordenlijst Einache	421
Woordenlijst Tzanatzi	423
Uitspraak	424
Illustratie ‘Rom’	425

Kaart

Proloog

Er hing een geladen stilte over de vlakte. Ze kwamen met het vallen van het duister. Hun slanke zwaarden glommen in het bleke licht van de maan. Aan de andere kant van het veld klemden jonge, ongeoefende handen zich om hun wapens, en hielden oude mannen hun adem in. Een duistere gruwel kronkelde over het slagveld en smoorde alles wat het op zijn pad vond.

Een donkere gestalte stond op de top van de klif. De wind tilde zijn haar op en deed het om zijn hoofd zweven alsof het een eigen leven bezat. Hij rechtte zijn rug en trok zijn zwaard. Zijn stem was een fluistering.

Nu.

Een

Een reis naar het Noorden

Rom ontmoette Yldich toen hij bijna twintig jaar oud was. Hij was een slanke jonge man, met haar dat de kleur van kraaienveren had, en ogen die bijna even donker waren. Zijn temperament had wel wat weg van een ondergrondse bosbrand. Zijn woede kon lang smeulen en hem van binnenuit verteren zonder dat iemand het merkte, maar een welgemikte vonk en voldoende brandstof konden die laten ontvlammen en laten oplaaien als een vreugdevuur.

Op de leeftijd waarop de meeste jonge mannen al geworteld waren en hun velden bewerkten, terwijl hun jonge echtgenoten hun baby's opvoedden, reisde Rom alleen door het land, en verkocht goederen. In de lente reisde hij naar het verre Noordoosten, en verkocht kostbare verfstoffen, specerijen, borduurzijde, zilveren naalden, knopen van parelmoer, zeezout, brandewijn, en andere zaken die zeldzaam waren bij de mensen in het Noorden. In de herfst reisde hij terug naar het Zuiden, naar de oude hoeve, om weer nieuwe goederen af te nemen van de lokale boerderijen om de volgende lente te verkopen.

Toen de mensen van het dorp zeiden dat Rom maar eens op de hoeve moest blijven en trouwen als iedere respectabele jongeman van zijn leeftijd, negeerde hij hen. Toen de mensen zeiden dat hij een rare was, altijd al geweest, en dat er nooit iets goeds van hem zou komen, negeerde hij dat ook. Toen een reizende landknecht die op een avond nogal veel van het sterke plaatselijke bier had gedronken in de herberg naar hem verwees als 'die duistere *Tzanatzi* in de hoek daar,' negeerde hij het niet, en de man eindigde met een gebroken neus en een tand uit zijn mond. Rom eindigde in de dorpscel. Er waren twee stadswachters en een vertoornde herbergier voor nodig geweest om hem eronder te krijgen.

Toen de alcohol en de gevolgen van een grondig pak slaag waren uitgewerkt en hij weer bij bewustzijn was gekomen, kwam hij erachter dat hij zich in een nogal ongemakkelijke positie bevond. Niet alleen vroegen verschillende kwetsuren pijnlijk om zijn aandacht. Hij moest ook de middelen zien te vinden om de boete voor het knokken in een openbare gelegenheid te

betalen, en voor de meubels en andere spullen waarvan de herbergier beweerde dat ze beschadigd waren tijdens het gevecht. De lijst omvatte onder meer drie stoelen, een tafel, tien flessen wijn, twee flessen brandewijn, een vat bier, de tuniek van de landknecht en een assortiment andere zaken waarvan Rom zich niet kon herinneren dat hij ze had gebroken. Maar hij was dan ook aardig dronken geweest.

Afgezien daarvan zou hij zich tot het Hof moeten wenden als hij de boete wilde aanvechten. Hij zag er weinig heil in. Het was algemeen bekend dat Zuidelijke rechters *Tzanatzi* niet bevoorrechtten in hun uitspraken. Maar het betekende wel dat een substantieel deel van zijn verdiensten van de reis naar het Noorden verloren waren gegaan. Hij zou zo snel mogelijk weer af moeten reizen om een deel van de schade terug te verdienen. Hij zou in de herfst moeten reizen, terwijl de winter dreigde vanuit het noorden, in plaats van op zijn gemak de lente af te wachten op de oude hoeve.

Hij reisde een paar dagen later af, te paard, en nam een pony mee die beladen was met koopwaar en voorraden voor de reis. Roms ribben waren nog pijnlijk, maar de wonden in zijn gezicht heelden al aardig.

De eerste dagen van de reis verliepen rustig. De nachten waren nog warm, dus sliep hij naast zijn paard, in elkaar gedoken in zijn deken. Toen de lucht 's nachts aangescherpt werd met een kilte die het einde van de zomer deed vermoeden, besloot hij een onderkomen te zoeken om de nacht door te brengen.

De eerste herberg die hij onderweg tegen kwam was het *Krijzende Varken*. Die had een slechte reputatie waar het de maaltijden en de hygiëne betrof, maar het was een goede plek om een reis te beginnen. De overnachtingen waren goedkoop en omdat de herberg druk werd bezocht door reizigers uit het hele koninkrijk, was het een uitstekende bron van nieuws. Hoewel het niet in Roms aard lag om te kletsen met stamgasten, was zijn gezicht bekend bij de meeste mensen omdat hij dezelfde route wel vaker gereisd had. Dus behandelden ze hem goed genoeg, hoewel ze wel beter wisten dan te proberen hem zover te krijgen dat hij zich bij hen voegde.

Het was beneden in de gelagkamer die avond, terwijl Rom een nogal droge vleespastei wegspoelde met een mok bier, dat hij gewaarschuwd werd om niet naar het Noorden te reizen. Er waren niet zoveel mensen in de herberg als gebruikelijk was die tijd van het jaar, en een grote, rossige, stevig gebouwde man, een reiziger van in de veertig, was duidelijk op zoek naar wat gezelschap. Rom negeerde hem, maar de man ging aan dezelfde tafel zitten, tegenover hem.

Omdat er geen andere mensen aan het eten waren kon hij helaas niet blijven doen alsof de man er niet was zonder hem te beledigen. Met het incident van de week ervoor nog vers in het geheugen knikte hij stijfjes, en hoopte in stilte dat de man afgeschrikt zou worden door zijn grimmige verschijning, de paarsgele verkleuring onder zijn linkeroog, en de al genezende wonden, duidelijke tekenen van een vechtpartij. De man leek zich

er echter niet aan te storen, en stelde zich voor als Yldich. Hij sprak met een subtiel accent dat Rom nog nooit gehoord had.

Yldich leek zich ook niet te storen aan Roms tweelettergrepige antwoorden op zijn vragen waar hij vandaan kwam ('t Zuiden,') en waar hij naartoe ging ('t Noorden'). Hij had zelf genoeg verhalen om het gesprek van brandstof te voorzien. Hij vertelde Rom over zijn reizen, en zijn thuis, zichtbaar genietend van het vertellen en van de klank van zijn eigen stem. Ondanks zijn neiging om zich afzijdig te houden, merkte Rom dat hij genoot van de verhalen, en af en toe een aanmoedigend knikje gaf om ze op gang te houden.

Yldich had de keukenjongen voor de derde keer gewenkt om hun biermokken bij te vullen, toen hij zei: 'Nu. Die zaken van jou, moet je daarvoor door het Woud van Gardeth?' Toen Rom hem scherp aankeek, een vraag op zijn gezicht, zei Yldich: 'Dat dacht ik al. Heb je niet gehoord van de problemen die de mensen daar hebben gehad?'

'Ik ben een paar keer om het Woud heen gereisd, omdat ik zaken aan de oostkust te doen had.' Rom draaide zijn mok om tussen zijn handen en fronste tegen zijn bier. 'Ik ben nooit helemaal door het Woud gereisd.'

'Als ik jou was zou ik er maar weer omheen trekken,' zei Yldich. Zijn grijze ogen vernauwden zich. 'Ik ben er deze keer amper levend doorheen gekomen. En ik ken het Woud goed. Er spookt iets in het Woud, iets dat niet wil dat mensen erdoorheen reizen.' Hij zette zijn mok met een hoorbare bons op tafel, en leunde achterover in zijn stoel. 'Het begon een paar jaar geleden. Tja, de Wouden zijn altijd gevaarlijk geweest voor de onvoorzichtige reiziger, zeker in de winter. Bevroren takken die afvallen, paarden die op hol slaan, touwen die bevrozen en breken, verraderlijke meren die verschijnen waar ze eerst niet waren. Maar afgelopen winter werd 't pas echt erg.' Hij leunde voorover over zijn mok, en staarde Rom recht in het gezicht met ogen die de kleur hadden van ijs onder een betrokken hemel.

'Er zijn reizigers verdwenen. Hun lichamen werden aan de rand van 't Woud gevonden, stijf bevroren. Ze zagen eruit alsof ze in afgrijzen waren gestorven.' Hij nam nog een slok bier. 'Nu, sommigen zeggen dat de Wouden erger zijn geworden omdat ze ellende hebben opgerakeld in de mijnen in het Zuiden. Een of ander evenwicht dat verstoord zou zijn, iets met duistere geesten of weet ik niet wat.' Hij schudde het hoofd en ging weer achterover zitten. 'Ik ben maar een simpele boer, ik weet niks van dat soort dingen. Maar let op mijn woorden jongeman, wees voorzichtig. Of beter nog, reis helemaal niet door het Woud.'

Rom dacht bij zichzelf dat Yldich misschien wel een boer was, maar wat hij ook was, simpel was hij zeker niet. Hij vroeg zich af of er een bijzondere reden was waarom de man hem wilde ontmoedigen om door Gardeth te reizen, behalve dan totale vreemden te waarschuwen vanuit de goedheid van zijn hart. Maar hij kon er geen bedenken.

'Ik heb geen keus, ik moet wel door 't Woud,' zei hij. 'Het is al laat in het jaar, en ik kan 't me niet veroorloven nog meer tijd te verspillen.'

Yldich schudde afkeurend zijn hoofd, en keek bezorgd, maar hij drong niet verder aan.

‘Nou, je moet doen wat je niet laten kunt, jongen.’ Hij stond op en liet een klein stapeltje geldstukken achter voor het bier. ‘Welterusten.’

‘Goedenacht.’ Rom keek toe Yldich vertrok. Hij bewoog zich opmerkelijk soepel voor een man met zijn zware postuur.

Terwijl Yldich nog even met de herbergier sprak voor hij de trap op ging, staarde Rom diep in gedachten naar het tafelblad. Misschien probeerde Yldich hem niet van de reis naar door Gardeth af te brengen vanwege een bovennatuurlijk, maar vanwege een natuurlijk gevaar. Rovers? Rebellen? Maar wat zou zijn motief zijn om hem van de doortocht af te brengen? Rebellen zouden geen aanstoot nemen aan een eenzame reiziger. Rovers zouden blij zijn met een makkelijke prooi. Maar als de bossen een vrijhaven waren voor illegale activiteiten, waarom zei Yldich dat dan niet gewoon? Waarom die spookverhalen? Het was niet logisch. Tenzij Yldich het bijgelovige type was, en dat leek hij niet, helemaal niet.

Toen hij eindelijk in bed lag ging hij zijn voorraden nog eens na in zijn hoofd. Hij dacht aan het kleine maar scherpe mes dat hij altijd bij zich droeg op reis. Het sneed door dikke touwen, leer, boomwortels en dergelijke, maar het zou hem niet helpen tegen rovers.

Ondanks Yldichs waarschuwing besloot hij direct naar het Noorden te reizen, dwars door het Woud en er zo snel mogelijk doorheen te gaan. Op die manier kon hij misschien de winterse kou voor zijn.

De volgende ochtend, na een snel ontbijt van oud brood en hete soep, ging Rom naar buiten om zijn spullen op te laden. Hij was net bezig met de pony en controleerde de touwen en het leren harnas, toen hij een kort, weloverwogen kuchje achter zich hoorde. Hij draaide zich snel om. Yldich stond zorgvuldig een paar passen achter hem. Hij grijnsde door zijn korte roestige baard.

‘Een goede morgen,’ riep hij. ‘Nog steeds vastbesloten om naar het Noorden te gaan?’

‘Ja’, zei Rom. Hij was benieuwd wat er komen ging.

‘Dat komt dan goed uit,’ zei Yldich. ‘Ik heb besloten m’n familie in HERNICKE op te zoeken. Het is net aan de andere kant van het Woud. Ik zal je vergezellen.’

Rom voelde zich bijzonder slecht op zijn gemak terwijl hij door de zoom van het Woud van Gardeth trok met zijn nieuwe reisgezel. Hij was het niet gewend gezelschap te hebben op reis. Sterker nog, hij was helemaal niet gewend aan gezelschap van welke aard dan ook. Van jongs af aan had hij zijn zaakjes altijd alleen geregeld.

Yldich leek zijn ongemak niet te delen. Hij neuriede zacht, terwijl hij rondkeek met zijn heldere grijze ogen. Er zat geen begin en geen einde aan de opgewekte wijsjes, het waren slechts eindeloos meanderende tonen.

De oudere man kende het bos kennelijk goed. Op zijn reizen naar het noordoosten had Rom altijd zorgvuldig de gebaande paden gevolgd die door boeren en geitenhoeders werden gebruikt. Maar Yldich had een route gekozen die de mannen recht door het Woud voerde, en de bestaande paden en sporen links liet liggen. Hoe hij de weg wist door de bomen, die er voor hem allemaal hetzelfde uit zagen, kon Rom niet bepalen. Hij leek zijn weg zonder moeite te vinden door de beboste heuvels.

De opgewektheid van het neuriën was in contrast met de scherpe opmerkzaamheid waarmee Yldich zijn omgeving in zich opnam. Keek hij uit naar tekenen van gevaar? Roms ogen flitsen nerveus over het pad, maar hij kon niets ontdekken. De bosgrond was onberoerd.

Hij was ook bezorgd over Yldichs motieven om met hem mee te reizen. Eerst wilde de man hem van de reis naar het Noorden afbrengen. Toen had hij erop gestaan om mee te gaan. Op de een of andere manier had Rom niet van hem af kunnen komen. Hij was net een grote zwerfhond die hem volgde en die hij maar niet af kon schudden. Zijn mond vertrok plots in een wrange grijns. Het was net andersom: hij was degene die achter de hond aan liep.

Af en toe wees Yldich hem ergens op: een hagedis die aan het zonnebaden was, bijna onzichtbaar tegen de achtergrond vanwege zijn bizarre camouflage, een kleine groep herten in de verte, die hun koppen in de nek wierpen om de ochtendlucht op te snuiven, een prachtige wilde kat die geruisloos door het kreupelhout sloop. Rom verwonderde zich over de overvloed van leven om hem heen. Die was hem nooit zo opgevallen. Was het er altijd al geweest maar had hij het nooit gezien? In contrast met zijn stortvloed van woorden de avond ervoor in het *Krijsende Varken*, was Yldich stil, met uitzondering van het neuriën en een opmerking zo nu en dan.

Toen de zon wegzonk achter de hoge bomen, stopten ze op een kleine open plek om een kamp op te slaan. Rom verzamelde wat droog gras en twijgjes voor een vuur. Hij had er moeite mee het aan te krijgen. Yldich had de paarden verzorgd en was weggegaan, waarschijnlijk om zijn behoefte te doen. Rom was lange tijd met het vuur bezig, fronsend van concentratie. Het werd al donker.

Net toen de vonk erin sloeg en de vlammen oplaaiden, hoorde hij het scherpe knappen van een twijgje achter zich. Zonder nadenken gooide hij zich naar voren en wentelde zich om over de grond, zodat het vuur zich tussen hem en wat er achter hem was bevond. Hij tastte naar het mes in zijn riem. Hij had het in zijn hand, klaar om uit te halen, toen hij Yldich herkende, die achter hem stond met een konijn aan zijn riem. Yldich trok een wenkbrauw op bij het zien van het scherpe mes dat op hem gericht was.

‘Heb ons avondeten gevangen,’ zei hij. Hij ging zitten, en begon het konijn te villen met zijn eigen mes. Rom liet zijn adem ontsnappen en stond langzaam op. Hij stopte het mes weg en begon het vuur te voeden met kleine twijgjes. Af en toe wierp hij een blik op Yldich. De man ontdeed het konijn

handig van zijn zachte vel, voorzichtig, om het niet te bederven. Zijn gezicht was uitdrukkingloos.

Toen het konijn ronddraaide aan het spit, vroeg Rom: ‘Hoe heb je het konijn gevangen?’ Yldich grijnsde.

‘Ik heb hem geroepen.’

‘Wat?’ Rom knipperde met zijn ogen en keek de man aan, alsof hij dacht dat hij het niet goed verstaan had.

‘Ik heb hem geroepen. Hij was gereed. Hij kwam. Ik heb hem gevangen.’ Rom trok zijn wenkbrauwen op in ongeloof.

‘Net zo makkelijk?’

‘Net zo makkelijk,’ zei Yldich zacht. ‘Ik had hem liever niet van het leven beroofd,’ ging hij door. ‘Maar we moeten zuinig zijn met de voorraden, we hebben nog een lange weg te gaan. Er is slecht weer op komst.’

Rom staarde hem aan. De lucht was de hele dag strakblauw geweest. Hij vroeg zich opnieuw af met wat voor soort man hij op stap was. Was hij alleen maar excentriek, was hij gek, was hij gevaarlijk? Zou hij vermoord worden in zijn slaap?

Toen ze klaar waren met eten, strekte Yldich langzaam zijn zware ledematen en zuchtte. Hij schikte zijn deken om zijn grote lijf, langzaam en met rustige bewegingen, alsof hij zich bewust was van de achterdocht van de jongere man.

‘Ken je het verhaal van Konijn en de Koning van de Elfen?’ Rom staarde hem aan door het vuur. Hij schudde zijn hoofd.

‘Op een dag was Konijn op de vlucht voor zijn vijanden. Hij baande zich een weg door het Woud, opgejaagd door tanden, nagels, en klauwen. Omdat hij zichzelf niet kon verdedigen, kon hij niets anders doen dan rennen. Het was de tijd van het tweeduister, die magische overgang tussen dag en nacht. Hij was nog steeds aan het rennen, en erg moe aan het worden toen hij de grens bereikte van het land van de elfen.

Toevallig gaf de Elfenkoning net een feest. Alle wezens van het woud waren er: prachtige herten met geweien, versierd met veldbloemen, veldmuizen met kleine juwelen achter hun oortjes gestopt, en een heleboel elfen die het erg naar hun zin hadden.

‘Welkom,’ zei de Elfenkoning. Hij was het schitterendste wezen van allemaal. Zijn jas was van juwelen vervaardigd en hij droeg een krans van delicaat geurende nachtbloemen in zijn haar. Zijn ogen lichten op als pauwenveren. Hij keek Konijn aan, die nog steeds stond te hijgen omdat hij dag en nacht door het bos was gejaagd. ‘Aangenaam, jongeman,’ zei hij, en liet een klein boertje ontsnappen, want hij was enigszins aangeschoten van de vlierbessenwijn. ‘Kom, sluit je aan bij onze feestelijkheden, en weet dat als je hart iets verlangt vannacht, en het aan mij is om te geven, je het zult krijgen.’ Hij werd vrijgevig als hij dronken was.

Konijn dacht even na. Hij was het goed zat om achternagezeten te worden. Hij zei: ‘Uwe Heerlijkheid, als het niet teveel moeite is...’

‘In het geheel niet,’ onderbrak de Elfenkoning hem. ‘Zeg ons wat je zou willen ontvangen, en ik zal erop toezien dat het zal geschieden.’

‘Ik zou veilig willen zijn, en buiten het bereik van mijn vijanden,’ zei Konijn. ‘Ik zou een harnas willen, en scherpe tanden om me mee te verdedigen, en scherpe nagels om m’n vijanden mee te raken.’

‘Hè?’ zei de Koning, even afgeleid door een aantrekkelijke elfendame die voorbij kwam. ‘Uitstekend,’ zei hij. ‘Het zij zo!’ Hij wuifde met zijn hand, en sprak een geheime spreuk. En in een oogwenk was Konijn getransformeerd.

Hij voelde het onmiddellijk. Zo was hij bijvoorbeeld veel groter dan hij geweest was. Hij was tevens zwaarder. Zijn huid was bedekt met dikke schubben, van het topje van zijn neus tot het puntje van zijn staart. Zijn nagels waren uitgegroeid tot klauwen als kleine zwaarden, en ze waren zeer scherp. Zijn tandjes waren nu zo lang als slagatanden. Konijn was zeer tevreden.

‘Nu zal niemand me ooit nog lastig vallen,’ dacht hij. ‘Nu zal ik veilig zijn.’ Hij bedankte de Elfenkoning uitvoerig en vervolgde zijn weg.

Hij voelde zich groot en sterk, terwijl hij met grote stappen door het Woud ging. Een grote boskat had zijn geur tot aan de grens van het land van de woudelfen gevolgd. Toen Konijn het elfenland verliet, pikte ze zijn spoor weer op.

‘Aha,’ dacht ze bij zichzelf, ‘daar heb je die konijnengeur weer. Dat wordt smullen vanavond.’ Toen botste ze tegen Konijns getransformeerde zelf op. Ze sperde haar grote gele ogen wijd open, krijste schel, en haar haar rees overeind. Ze keerde Konijn zo snel als ze kon haar staart toe. Hij was drie keer zo groot als hij geweest was. En dat was het laatste wat hij van haar zag.

Konijn was zeer ingenomen met het effect van zijn transformatie. Hij wandelde op zijn gemak naar huis. Hij nam de tijd, want wie kon hem nu nog deren? Hij neuriede terwijl hij het hol naderde waar hij woonde met zijn vrouw en kinderen.

‘Ik ben thuis, schat,’ zong hij, maar er was iets vreemds aan zijn stem. ‘Ligt zeker aan mijn verbeterde omvang,’ dacht Konijn. Mevrouw Konijn kwam naar buiten, met de konijnenkindertjes in haar kielzog. Hun ogen werden groot als schoteltjes toen ze Konijn daar zagen staan, met zijn schubben, zijn slagatanden, en zijn klauwen. ‘Daar ben ik weer, liefste,’ begon Konijn. ‘En je gelooft nooit wat ik heb meegemaakt,’ maar voordat hij zijn zin af kon maken, mepte mevrouw Konijn hem op het hoofd met een grote stok.

‘Scheer je weg, monster!’ Mevrouw Konijn deed haar best om hem de hersens in te slaan.

‘Nee, wacht, ik ben het, laat het me uitleggen!’ Konijn probeerde zijn hoofd te beschermen tegen de klinkende klappen. Mevrouw Konijn kon goed mikken. Maar de woorden kwamen er vervormd uit langs de zware tanden die zijn mond nu bezetten, en hij herkende zijn eigen stem niet.

‘Wegwezen,’ riep mevrouw Konijn, en na nog een pijnlijke klap ging Konijn er vandoor.

Hij liep door het bos en voelde zich ellendig en alleen. Na een tijdje begon hij honger te krijgen. Hij dacht: ‘Ik voel me vast beter als ik een hapje gegeten heb. Dan ga ik terug naar m’n vrouw, en leg het allemaal uit,’ en hij ging op zoek naar iets te eten. Hij probeerde aan het gras te knabbelen, maar zijn slag tanden zaten hem in de weg. Hij probeerde wat wortels uit te graven, maar hij deed zichzelf pijn met zijn lange, scherpe nagels. Hij deed lange tijd zijn best iets eetbaars te vinden, maar het wilde niet lukken. Na enige tijd begon hij dorstig te worden.

‘Ik zal eerst maar ’s wat water drinken,’ zei hij tegen zichzelf, en ging naar een klein meertje in het bos. Hij was moe, en zo hongerig, dat hij op de grond neerviel terwijl hij zijn hoofd naar het water bracht. Maar hij was niet gewend aan de zware massa van zijn gepantserde lijf, en hij kudelde voorover, het water in.

Konijn lag in het water, en hij kon niet zwemmen, althans niet met de lange nagels en de zware schubben aan zijn lijf...dus zonk hij, en het water sloot zich boven zijn hoofd, en dat was het einde van Konijn en de gift van de Elfenkoning.’

Toen Yldich klaar was met vertellen, viel hij stil.

‘Dus...wat betekent het verhaal?’ zei Rom.

‘Wat het betekent? Nou, bij mijn volk wordt het aan de luisteraar overgelaten om te bepalen wat een verhaal betekent.’ Yldich grinnikte zacht. Rom staarde onversneden in de gloed van het stervende vuur. Hij hield niet van raadsels. Hij wilde Yldich net een volgende vraag stellen, toen hij een zacht, ronkend geluid hoorde. De man was vast in slaap.

De volgende ochtend werd Rom met een schok wakker. De zon was zeker al een paar uur op. Ondanks zijn voornemen om voorzichtig te zijn en een oogje op zijn metgezel te houden, had hij de hele nacht diep geslapen, zonder één keer wakker te worden. Hij vervloekte zichzelf zachtjes en keek rond. Yldich en de paarden waren nergens te bekennen.

Rom voelde de paniek in zijn borst rijzen. Hij begon snel na te denken om het gevoel te onderdrukken. Wat zou er gebeurd kunnen zijn? Was er een redelijke verklaring voor het feit dat Yldich en de paarden weg waren? De lading van de pony lag er nog, aan de rand van de open plek. Misschien had Yldich ze alleen naar het kleine meertje gebracht waar ze gisteren langs waren gekomen, om te drinken.

Hij bekeek de sporen die de paardenhoeven hadden achtergelaten, maar ze gingen de andere kant op, dieper het Woud in. Wat als Yldich de paarden had gestolen, en hem opzettelijk had achtergelaten? Dan zat hij vast, alleen in het midden van het Woud van Gardeth. Hij had alleen nog het pak proviand dat hij de dag ervoor apart had gelegd. Het zou niet lang duren voor het op was, en hij kon niet jagen.

Hij overwoog om snel al zijn spullen in zijn rugzak te proppen en Yldichs spoor te volgen, hem te overvallen om het paard en de pony terug te krijgen. De andere man was groter en zwaarder, maar als hij boos en wanhopig genoeg was kon hij hem misschien bedwingen in een verrassingsaanval.

Hij stelde zich net voor hoe hij Yldich zou verrassen en van zijn paard zou gooien, toen de man tussen de bomen aan de andere kant van de open plek verscheen. Hij liep zacht te fluiten, alsof hij op zijn gemak een ochtendwandeling aan het maken was. De paarden en de pony volgden hem gedwee op een paar passen afstand.

‘Waar heb je gezeten?’ riep Rom. Zijn stem was schor van verontwaardiging en opluchting.

‘Oh, er is een veld met kruiden waar de paarden van houden, een stukje naar het oosten.’ Yldich glimlachte opgewekt, terwijl hij de open plek overstak. ‘Zal ze goed doen, dacht ik, dus vandaar.’ Hij zag de blik op Roms gezicht. ‘Waarom, wat dacht je dan?’ Rom aarzelde. ‘Ik begrijp ‘t al,’ zei Yldich. ‘Je dacht dat ik ervandoor was met de paarden.’ Hij fronste, en begon de pony weer op te laden en de riemen te controleren. Hij leek diep in gedachten.

Rom wachtte tot hij nog iets zou zeggen, maar Yldich ging verder met het opruimen van het kamp en maakte zich klaar voor vertrek zonder nog een woord te spreken. Hij at snel wat van het overgebleven brood en de kaas, en overhandigde Rom zonder commentaar een deel. Hij verborg de sporen van hun vuur. Hij begroef het in het zand en legde er wat takken overheen.

Toen deed hij iets vreemds: hij ging in het midden van de open plek staan, zijn ogen gesloten, en begon zachtjes te zingen in een taal die Rom nog nooit had gehoord, de handen voor zich uitgestrekt met de palmen naar boven. Toen het lied ten einde was opende Yldich zijn ogen en hield zich heel stil. Hij zag eruit alsof hij ergens op wachtte. Een verwachtingsvolle stilte vulde de open plek. Er begon een merel te zingen. Zijn heldere lied weergalmde in de ochtendlucht. Een libel vloog over de plek in een rechte lijn, zijn vleugels iriserend groen. Yldich verloor geen tijd. Hij beende naar zijn paard en steeg op.

‘Nou, laten we dan niet rond blijven hangen, kom op!’ Hij grijnsde naar Rom, en spoorde zijn paard aan. Rom stond nog steeds naast zijn paard en keek hem verwonderd aan. Hij steeg haastig op toen Yldich tussen de bomen verdween. Hij volgde hem in dezelfde richting als de libel gevlogen was.

Ze reden in stilte door het bos. Rom zag het landschap subtiel veranderen: slanke bomen en groene struiken maakten plaats voor taaie berken, hoge pijnbomen, en eiken met knoestige stammen en grillige wortels. Yldich was weer begonnen met zijn goedgehumeerde neuriën. Het vermengde zich volmaakt met de ochtendgeluiden van het bos en de zachte ritmische geluiden van de paardenhoeven op de bosgrond. Het nam ook alle noodzaak weg om te praten, en Rom was er dankbaar voor.

Na een tijdje stopte Yldich met neuriën en draaide zich naar Rom. ‘Zeg ’s Rom, hoe heet je paard?’ Rom schrok op.

‘Nou, ik noem hem paard.’ Yldich lachte luid. Een paar vogels, opgeschrikt door het plotselinge gebulder, rezen op uit de bosjes en verspreidden zich door de lucht terwijl ze kwetterden als beledigde oude dametjes.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je niet weet hoe je paard heet?’

‘Ik kocht hem een paar jaar geleden van een boer,’ zei Rom. ‘Het kwam niet bij me op om een naam te bedenken.’

‘En de pony?’

‘Ik noem hem pony.’ Yldich lachte weer, en schudde zijn hoofd.

Rom wist niet zeker of hij nu beledigd moest zijn of mee moest lachen. Zijn mond vertrok.

‘Waar ik vandaan kom zou men het erg vreemd vinden om jaren met een medescheepsel te leven, zelfs op zijn rug te rijden en niet te weten hoe hij heette,’ zei Yldich. ‘Nu, als je goed genoeg luistert, kan je erachter komen hoe je paard heet.’ Rom keek hem ongelovig aan.

‘Hoe dan?’ Yldich lachte nogmaals om de uitdrukking op zijn gezicht.

‘Vraag het hem gewoon.’

‘Dat is waanzin. Wil je zeggen dat paarden kunnen praten?’

‘Niet precies,’ zei Yldich. ‘Wat ik wil zeggen is dat als je goed genoeg luistert, je kunt horen wat ze zeggen. Nu zeg ik niet,’ zei hij snel, voordat Rom zijn ongeloof kon uiten, ‘dat je paard je zal vertellen hoe het heet zoals een mens zou doen. Wat ik zeg is dat als je er de tijd voor neemt, en kijkt, en *luistert*, je heel wat meer over je paard zou kunnen leren dan je ooit voor mogelijk had gehouden. Over elk dier, wat dat betreft.’

Hij gebaarde naar hun omgeving. ‘Hoe dacht je bijvoorbeeld dat ik wist waar ik dat kruidenveldje voor de paarden moest vinden vanmorgen? Ik heb geen gedetailleerde kaart van dit gebied in m’n hoofd zitten. Ik luisterde naar wat de paarden wilden, en ze leidden me er naartoe. Het is heel simpel. Gewoon luisteren.’ Rom zat in stilte zijn hoofd te schudden. Yldich grinnikte.

‘Trouwens,’ zei hij. ‘Hij heet *Skála*.’

Tegen het middaguur lieten ze de paarden rusten en aten ze nog wat van het oude brood, terwijl ze op de rand van een drooggevalen rivierveld zaten dat omringd was met bosjes.

‘Ik begrijp ’t niet,’ zei Rom tijdens het eten. ‘Hoe kan je nu weten dat mijn paard *Skála* heet, terwijl je me zegt dat ze geen woorden gebruiken zoals mensen dat doen?’

‘Goede vraag. Dat doen ze ook niet. Wat ik “hoorde”, om het zo maar te zeggen, was niet het precieze woord, *Skála*, maar de betekenis. In mijn taal betekent het zoiets als “Hij die graag met de Wind rent”. Is het je wel eens opgevallen dat *Skála* onrustig is met winderig weer?’

‘Nou...ja,’ zei Rom. ‘Maar ik dacht dat de wind hem onrustig maakte.’ Yldich schudde zijn hoofd.

‘Probeer eens op te letten, de volgende keer dat hij rusteloos is. Ik wil er op wedden, dat als de wind uit het westen komt, hij mee wil rennen. Je zou hem z’n gang moeten laten gaan. Het is zijn *éerstwae*.’

‘Het is z’n wat?’ Yldich zocht naar woorden.

‘Het is moeilijk te vertalen. Elk levend wezen heeft *éerstwae*, mannen, vrouwen, kinderen, paarden, zelfs honden. Het kan van alles zijn, een windrichting, een dier, een mineraal...Je *éerstwae* hangt af van het uur van je geboorte, en van de tekenen die je geboorte vergezellen. Bij mijn volk zijn onze namen erop gebaseerd. Maar *éerstwae* kan veranderen met de tijd, wanneer je groeit, en verandert door nieuwe ervaringen.’

‘En wat is jouw *éerstwae*?’ Yldich grinnikte.

‘Je zou het kunnen weten als je had opgelet. Als je niet opmerkzaam genoeg bent om het te zien, dan ga ik het je niet vertellen. Maar misschien wil je erachter komen wat *jouw éerstwae* is.’

‘Hoe dan?’ zei Rom, zijn interesse gewekt ondanks zijn ongeloof.

‘Door op te letten,’ zei Yldich. ‘Als je wilt dat je *éerstwae* naar je toe komt, hoef je het alleen maar uit te nodigen. En dan moet je opletten. Je moet wachten, en kijken, en luisteren.’

Toen ze weer op gang waren, waagde Rom een poging zijn *éerstwae* te lokaliseren zonder dat Yldich het merkte. Hij probeerde het door rond te kijken, en zoveel mogelijk details van de wereld om hem heen waar te nemen. Hij probeerde het door te luisteren, maar alles wat hij hoorde waren de vertrouwde geluiden van het bos: ruisende bladeren, het gekwetter van vogels, de geluiden van kleine diertjes in het kreupelhout. Yldich zag hem fronsend van inspanning zijn best doen, en lachte.

‘Zo werkt het niet, jongen. Je moet het *hier* voelen,’ en hij wees op zijn borst, ter hoogte van zijn hart. ‘Eerst moet je de verbinding voelen. Voel hoe je met alles verbonden bent. *Weet* het. Dan zal je *éerstwae* naar je toe komen. Misschien,’ voegde hij eraan toe, met een plagerige uitdrukking in zijn ogen. Rom staarde hem aan. Yldich zuchtte. ‘Je komt er wel uit.’

Die nacht, toen het vuur uit was gegaan, viel Rom in slaap en bevond zich opeens voor het uitgebrande vuur. Het was donker, maar hij kon de vorm van de bomen vóór hem zien in een grijsachtig licht. Hij bewoog zijn hand voor zijn gezicht en zag hem duidelijk. Hij straalde een subtiel zilverachtig licht uit. Hij was vreemd genoeg niet verbaasd. Hij begon zachtjes door het donkere bos te lopen, zijn zintuigen meer afgestemd op de wereld om hem heen dan overdag. Hij hoorde een klein wezentje haastig door de bladeren scharrelen. Een uil die op zijn gemak het terrein inspecteerde op zoek naar prooi scheerde over hem heen.

Terwijl hij door het nachtelijke bos wandelde, werd hij zich op een subtiële manier gewaar van de aanwezigheid van een ander. Hoe hij dit door had, wist hij niet zeker. Hij voelde zich alsof iemand hem in de gaten hield.

Hij wist dat het wezen er was voordat hij de ogen zag. Ze waren fluorescerend groen. De ogen bewogen in zijn richting. Toen zag hij de vorm van het dier waar de ogen aan toebehoorden. Een grote, zwarte, wilde kat was hem aan het besluipen. Hij verstijfde.

De kat bewoog in een cirkel om hem heen, en Rom zoog zijn adem naar binnen. Hij durfde amper nog uit te ademen. De kat was groot, groter dan de wilde kat die hij de vorige dag had gezien, bijna zo groot als een jachthond. Geruisloos omcirkelde hij Rom driemaal, en elke cirkel was kleiner dan de laatste. Toen stond hij oog in oog met Rom.

Rom ademde nog slechts oppervlakkig. Hij voelde zijn hart wild bonzen, hoog in zijn borst. Hij wilde zich het liefst omdraaien en vluchten. Hij wist dat als hij dat deed, de kat hem in een oogwenk te pakken zou hebben. Er zat niets anders op dan te blijven staan en terug te staren in de ogen.

Het waren prachtige ogen, van een diep oplichtend groen. Ze waren anders dan de kattenogen die hij kende. Sommige huiskatten hadden een griezelig intelligente blik in de ogen. Maar toen hij in de ogen van de wilde kat keek, zag hij dat deze hem werkelijk zag en *kende*. Rom zou slechts lichtelijk verbaasd zijn geweest als de kat tegen hem had gesproken. Maar menselijke spraak zou beneden de waardigheid van het prachtige, dodelijke wezen zijn. Taal was grof en onhandig, vergeleken met deze betekenisvolle stilte. Alles wat hij wilde weten bevond zich in de ogen.

Opeens richtte de kat zich op alsof hij Rom wilde bespringen. In plaats daarvan zette zijn voorpoten, de grote, messcherpe klauwen duidelijk zichtbaar, zwaar op Roms borst. De grote kop was nu bijna op gelijke hoogte met zijn hoofd. De kat opende zijn bek alsof hij de lucht tussen hen in wilde proeven. Rom stond versteven door de aanblik van de grote kop van het dier, de scherpe hoektanden, zo dicht bij zijn gezicht.

De kat snoof en keek hem doordringend aan. Hij opende zijn bek en schreeuwde. Rom wankelde geschrokken achteruit. Het dier gleed van hem af, en haalde zijn tuniek en de huid eronder pijnlijk open met zijn klauwen.

De betovering was verbroken. Rom draaide zich om en begon zo hard als hij kon te rennen. Hij hoorde het krijsen van de kat vlak achter zich. De angst joeg hem voort. Zijn gezicht werd opengehaald door takken terwijl hij zich in paniek door het bos vocht.

Plotseling werd hij bij zijn schouders gegrepen. Er bulderde een geluid in zijn oren. Hij worstelde wild en schreeuwde het uit, en keek recht in Yldichs gezicht. De man was tegen hem aan het schreeuwen. Verbijsterd probeerde hij hem van zich af te vechten, maar Yldich hield hem in een ijzeren greep tegen de stam van de boom waar hij onder had liggen slapen.

‘Laat me los,’ schreeuwde hij, en stribbelde vertwijfeld tegen.

‘Hou op, Rom,’ riep Yldich. Hij schudde hem heen en weer. Rom knipperde verbijsterd met zijn ogen, en staarde hem aan. ‘Je lag te schreeuwen in je slaap.’ Yldich verminderde langzaam de greep op zijn

schouders. Rom liet zijn handen zakken, en Yldich liet hem los. Rom haalde een hand over zijn gezicht. Het was vochtig van het koude zweet.

‘Ik...ik had een nachtmerrie.’ Hij veegde het haar uit zijn ogen.

‘Dat zou je denken.’ Yldich ging naar de vuurput en kreeg een klein vuurtje op gang. Hij vulde de ketel en zette hem op het vuur. Na enige tijd rees er stoom op.

‘Laat maar ’s horen, dan,’ zei hij op goedgehumeurde toon. Rom nam zijn deken mee naar het vuur. Hij ging zitten en wikkelde zich erin.

‘Wil je mijn nachtmerrie horen?’

‘Ik slaap hierna toch niet meer, en bovendien is het al bijna ochtend.’ Yldich vulde hun mokken met wat gedroogde kruiden uit zijn tas om thee van te maken. ‘Trouwens, nachtmerries zijn belangrijk.’

‘Ik dacht dat het alleen maar...angstige dromen waren,’ zei Rom.

‘Je hebt dromen, en dan heb je dromen.’ Yldich vulde hun mokken en gaf er een aan Rom. Hij ging op zijn gemak aan de andere kant van het vuur zitten. ‘Mijn volk neemt dromen heel serieus. Nachtmerries zijn onafgemaakte dromen. Belangrijke dromen. Vertel me die van jou.’ Rom haalde een hand over zijn ogen.

‘Nou, ik was door het bos aan ’t lopen. Het was vreemd, want ik kon zien in ’t donker. Er was een grote, zwarte wilde kat. Hij kwam naar me toe, nee, hij besloep me, hij liep in cirkels om me heen. Toen kwam hij naar me toe. Hij schreeuwde tegen me, en ik vluchtte...’ Yldich staaarde hem stomverbaasd aan.

‘Een zwarte wilde kat? Kwam hij naar je toe?’ Rom knikte.

‘Hij stond met zijn klauwen op m’n borst, en keek in m’n gezicht. Hij schreeuwde tegen me.’ Hij legde zijn hand op zijn borst waar de nagels hem hadden geraakt. Het brandde nog steeds. ‘Hij haalde me open met z’n klauwen, en ik rende zo hard als ik kon—’ Yldich zette zijn mok neer.

‘Laat eens zien.’ Hij kwam naar Rom toe en stak een hand uit om zijn tuniek opzij te trekken. Rom kromp in elkaar. Hij deinsde terug en gooide zijn mok om. Yldich bevroor en keek hem scherp aan. Hij trok zijn hand terug en ging langzaam weer op zijn plaats bij het vuur zitten. Zijn bewegingen waren voorzichtig. Hij staaarde Rom zonder de gebruikelijke twinkeling van geamuseerdheid in zijn ogen aan. ‘Wat is er met jou gebeurd?’ Rom installeerde zich weer op zijn plaats voor het vuur. Hij trok de deken dichter om zich heen. Hij fronste.

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou,’ Yldich verviel weer in zijn zangerige manier van spreken, ‘vanaf het eerste moment dat ik je zag, heb je me doen denken aan de jonge hond die m’n dochter op ’n dag mee naar huis nam.’ Hij glimlachte grimmig. ‘Hij was slecht behandeld, dus was hij wantrouwig en angstig. We hebben hem uiteindelijk weg moeten doen, want hij viel de kinderen aan als ze hem lieten schrikken. Als het vertrouwen vroeg geschonden is, is ’t moeilijk mensen weer te vertrouwen.’ Rom staaarde strak naar zijn handen. Zijn gezicht stond gespannen.

‘Sommige verhalen kunnen een man van binnenuit vergifigen als ze niet verteld worden,’ zei Yldich langzaam. ‘Vertel. Wat is er met je gebeurd? Waarom ben je zo wantrouwig?’ Roms hoofd schoot omhoog. Hij schudde het haar uit zijn ogen. Hij wierp een zwarte blik op Yldich.

‘Waarom vroeg Konijn de Elfenkoning om een gunst?’ Hij balde zijn vuisten. ‘Ik ben m’n hele leven al op de vlucht voor het verleden. Wat heeft het voor zin erover te praten? Er kan toch niets aan veranderd worden.’ Hij keek omlaag en zei tegen de grond: ‘Wat kan het jou eigenlijk schelen?’ Hij stond bruusk op en wilde weglopen van het vuur. De deken gleed van zijn schouders. De leren veter van zijn tuniek was los. Yldich keek op en staarde hem aan.

‘Rom. Kijk naar je borst.’ Rom keek naar beneden. Hij zag grote bloedige halen, karmijnrood op zijn bleke huid.

‘Dit kan niet. Dit kan niet waar zijn.’ Rom trok ruw aan de riemen van Skála’s harnas. Het paard protesteerde met een nerveus gehinnik. Rom maakte haastig zijn zadeltassen vast. De krassen op zijn borst brandden, maar de rest van zijn lijf voelde ijskoud. Yldich was dringend op zijn rug in aan het praten.

‘Rom, wacht. Ga er nou niet in paniek vandoor. Het bos is te gevaarlijk om er als een dwaas doorheen te gaan rennen. Wacht, nou. Er is iets dat ik je moet vertellen...’

‘Wat nu weer? Meer over konijnen en kabouters?’

‘Zeker niet. Over zwarte boskatten.’ Rom huiverde en antwoordde niet. Hij rolde zijn deken op en gooide hem achterop het zadel. Yldich schudde zijn hoofd en zuchtte.

‘Heb je enig idee wat voor betekenis de zwarte kat heeft waar ik vandaan kom? Het is de—de *daemo*, de voornaamste Dierentotem van het *Tzanatzi* volk.’ Rom verstijfde bij het horen van de naam. Hij trok een touw aan.

‘Er zijn geen *Tzanatzi*, zo ver naar het Noorden.’

‘Nu niet meer,’ zei Yldich. ‘Maar eens waren ze er wel. Velen zelfs. Ze kwamen naar ‘t Noorden, toen ze zich vele jaren geleden in deze landen vestigden. Deze bossen waren hun slagveld.’ Rom schudde ongeduldig zijn hoofd. Hij voelde er weer een verhaal aankomen.

‘Wat heb ik daarmee te maken?’ Yldich bekeek hem, lang en opzettelijk, het donkere haar, de donkere ogen.

‘Wel, heb je wel eens naar jezelf gekeken, jongen.’ Rom voelde het bloed naar zijn wangen stijgen. Zijn vingers verstrakten om het touw.

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Nou, rustig aan. Er is iets wat ik je niet verteld heb. Het was geen toeval dat ik je ontmoette in het *Krijzende Varken*. Ik was er met een bedoeling, om je te ontmoeten, of iemand als jij.’ Rom draaide zich om.

‘Ik wist het! Ik dacht al dat er iets verdachts was aan de manier waarop je me opzocht. En toen je ook naar het Noorden ging, was dat iets te toevallig.’

‘Misschien wel,’ zei Yldich met een wrange grijns. ‘Maar ook al had je intuïtie het bij het rechte eind, er is nog altijd een verschil tussen slechte en goede bedoelingen. Ik heb je niet misleid om je kwaad te doen.’ Rom trok een wenkbrauw op.

‘Waarom heb je me dan misleid?’

‘Rom, ik ben een *Yaever* voor mijn volk.’ Yldichs muzikale accent werd sterker. ‘Het betekent *ware dromer* in onze taal. Het betekent dat ik, hoe zeg je het in jouw taal, *waarschuwende* dromen heb, dromen die uitkomen. Ik wist hoe ik je moest vinden omdat ik je gedroomd heb.’ Rom zette grote ogen op.

‘Heb je me gedroomd?’

‘Ik wist dat ik naar het Zuiden moest gaan, en de herbergen afzoeken, om een donkerharige jongeman met donkere ogen te vinden,’ zei Yldich op zangerige toon. Rom bedacht dat hij dit verhaal vaker moest hebben verteld, veel vaker. ‘Hij zou een eenling zijn, alleen reizen, en hij zou grote betekenis hebben voor mijn volk, mijn huis, en voor de duistere krachten die ons bedreigen. Ik wist het in mijn dromen. Ik droom je al meer dan zeven jaar.’

‘Waar—waar heb je het over? Wat voor duistere krachten?’

‘Ik droom al jaren van iets duisters, iets kwaads dat ontwaakt in de aarde. Eerst leken het niets meer dan angstdromen.’ Hij schudde het hoofd. ‘Maar wat ik je in de herberg vertelde is waar. Er is een evenwicht verstoord. Een oeroud kwaad sluipt door het Woud.’ Rom voelde een huivering over zijn huid trekken. ‘Het enige dat ik wist,’ hoorde hij Yldich verder gaan, ‘was dat ik je moest vinden, omdat je een belangrijke rol speelt in het afwenden van het gevaar dat mijn volk bedreigt.’ Rom keek hem ongelovig aan.

‘En de zwarte kat? Wat betekent dat?’

‘Dat vraag ik me ook af. Maar gezien je uiterlijk, Rom,’ zei Yldich voorzichtig, ‘zou ik denken dat je *Tzanatzi* bloed hebt. De kat kwam naar je toe met een reden. Ik heb nog nooit gehoord dat de kinderen van *mijn* volk een machtige *Tzanatzi daemo* droomden in hun eerste ware droom. Het moet iets betekenen. Het moet wel belangrijk zijn. Misschien moet je je erfgoed aanvaarden. Zodat je iets kunt bijdragen.’ Rom fronste diep.

‘Ik wil niets te maken hebben met dat—dat *uitschot*. Ik wil alleen maar naar ‘t Noorden, m’n zaken afhandelen, en dan naar huis.’ Hij draaide zich bruusk om en begon zijn tuniek dicht te knopen met koude, stijve vingers.

‘Als je niet stopt met weglopen voor het verleden,’ zei Yldich zacht, ‘drijft het je nog eens in het nauw.’ Rom negeerde hem. Hij beende naar de pony en maakte de bagage vast. Hij sloeg haastig zijn mantel om en steeg op. Skála’s oren waren naar achteren gericht. Hij stapte opzij, en ging toen aarzelend voorwaarts. Rom wierp een blik op Yldich.

‘Veilige reis,’ mompelde hij. Hij voelde een vreemd, zinkend gevoel onder zijn ergernis. Hij spoorde het paard aan om eraan te ontsnappen. De pony volgde. Ze schoten weg tussen de bomen.

‘*Neachspragae*,’ zei Yldich zacht. ‘Tot weerziens.’

Twēe

De RUITERS

Uren later, toen de zon bijna in het zenit stond, keek Rom uit naar een plek om de paarden te laten rusten. Het was een van die herfstdagen waarop de natuur nog een laatste poging doet om de langzame dood van de zomer te ontkennen. Het was warm. De temperatuur hielp niet bepaald om Roms irritatie af te koelen. Hij beet op zijn onderlip, terwijl hij de bosgrond met zijn ogen afzocht op valkuilen. Het zou niet lang meer duren voor het paard, nee, *Skála*, zou moeten drinken en rusten. Hij fronste.

‘Geweldig. Nou zit ‘ie in m’n hoofd.’

Hij reisde door een gebied waar de bomen uitgedund waren en dor gras de grond bedekte. De welkome uitbreiding in licht en uitzicht werd bedorven door een toename van insecten. Zowel Rom, *Skála* als de pony werden aangevallen door zoemende horzels.

Uiteindelijk kwamen ze bij een riviertje dat door het Woud stroomde. Rom besloot de waterzak te vullen en *Skála* en de pony te laten drinken, en dan de rivier een stukje stroomopwaarts te volgen.

Vlakbij het stroompje stonden wat wilgen en struiken. Hij bond *Skála* en de pony aan eraan vast. Ze dronken dorstig.

Rom dompelde zijn hoofd onder in het ijskoude water. Zijn gezicht prikkelde van de kou, maar hij voelde zich wel meteen een stuk beter. Hij schudde zijn hoofd als een hond, om het water uit zijn haar te krijgen. Het viel terug in zijn ogen. Hij besloot een dezer dagen zijn mes erin te zetten. Scheren was ook geen slecht idee, dacht hij, toen hij de twee dagen oude stoppels op zijn gezicht voelde. Hij ging aan het water zitten en schraapte zijn gezicht op de tast met het vlijmscherpe mes.

Nadat hij de waterzak gevuld had besloot hij een stuk stroomopwaarts te lopen, om een blik op het terrein naar het Noorden te werpen en om zijn benen te strekken. Van al die uren rijden waren ze stijf geworden.

Hij volgde de stroom tot hij bij een bocht kwam waar het Woud bijna tot aan het water kwam. De stroom moest lang geleden van koers veranderd zijn. Aan beide zijden van het water stonden struiken.

Hij was net begonnen met bessen zoeken, toen hij achter zich het geluid van paarden hoorde. Hij bevroor. Hij had geen andere reizigers ontmoet toen hij met Yldich reisde. Hij wist niet wat hij ervan moest denken. Hij overwoog zich tussen de bomen te verstoppen, maar de ruiters moesten zijn paard en pony al gezien hebben, die een stukje terug bij de wilgen stonden.

Hij hoorde iemand roepen. De ruiters hadden hem duidelijk al gezien. Ze kwamen recht op hem af. Het had geen zin meer zich te verstoppen. Hij stond stil, en probeerde zich te herinneren waar hij zijn mes had gelaten na het scheren. Toen hadden de ruiters hem bereikt.

Op het moment dat hij ze van dichtbij bekeek, wist hij dat hij serieus in de problemen zat. De ruiters deden hem denken aan de deserteurs en de huurlingen die hij in de smerigste herbergen en kroegen van het Zuiden had gezien. Gekleed in versleten tunieken, vettig leer, en delen van oude wapenuitrustingen zagen ze eruit als mannen die niets meer te verliezen hadden. Hoewel sommigen van hen onderweg wel het een en ander kwijt geraakt waren. Hij zag er die een deel van een oor kwijt waren, of een paar tanden, of enkele vingers. Ze zagen er nog erger verwaarloosd uit dan hij, als hij weken, nee maandenlang in greppels zou hebben overnacht. Waarschijnlijk hadden ze in geen jaren een huis van binnen gezien.

De ruiters omsingelden hem als wolven. Het waren er op zijn minst tien. Hij probeerde de ijskoude angst die zich diep in zijn onderbuik roerde te negeren. Een van hen kwam naar voren en sprak hem aan.

‘Jij bent degene die reist met de *Einache* rebellenleider?’ Het klonk meer als een stelling dan een vraag. Rom fronste naar hem.

‘Over wie heb je ‘t?’ De man gleed in een vloeiende beweging van zijn paard. Hij zag er minder verweerd uit dan de anderen. Hij was iets ouder en langer dan Rom, met haar in de kleur van donkere honing. Hij zou er knap uit hebben gezien na een was- en een scheerbeurt. Drie grote stappen brachten hem bij Rom. Hij keek hem kalm in de ogen en sloeg hem hard met zijn vuist in zijn gezicht. Rom wankelde door de kracht van de slag en viel zwaar terug. Hij was verbijsterd. De jonge man, die sterker was dan zijn bouw deed vermoeden, greep hem bij zijn tuniek voor hij kon vallen en hield hem overeind. Er sijpelde een stroompje bloed uit Roms mond. Hij hoestte, proefde bloed, en slikte met moeite.

‘Ik zal je het nog een keer vragen, en deze keer raad ik je aan mijn tijd niet te verdoen,’ zei de man. ‘Ben jij degene die met de leider van de *Einache* reist?’

‘Ik heb geen idee waar je ‘t over hebt,’ zei Rom waarheidsgetrouw. Hij begon zich op een obstinate manier opstandig te voelen. Het was in ieder geval beter dan doodsbang te zijn. De man sloeg hem kalm nog een keer, harder ditmaal, en liet hem vallen. Rom verloor het bewustzijn voor hij de grond raakte.

Toen hij wakker werd, was hij misselijk. Het was het enige waarvan hij zich een tijd lang bewust was. Toen opende hij voorzichtig zijn ogen. Het

was donker; het enige licht kwam van een groot vuur, een paar meter verderop. Toen hij er direct naar keek, scheen het licht verzegend in zijn ogen en explodeerde in zijn schedel. Hij kreunde en sloot zijn ogen weer. Hij probeerde op de tast een indruk te krijgen van zijn omgeving. Hij bleek met zijn rug tegen de grote wortels van een enorme oude boom te liggen. Zijn handen waren met leren koorden voor hem uit gebonden. Hij hoorde de ruiters bezig zijn met de taken van een klein kamp.

‘Hallo? Heer?’ Hij hoorde een hoge stem. Hij waagde het zijn ogen een stukje te openen. Het was minder erg dan de eerste keer. ‘Ik—ik heb u wat water gebracht.’ Hij stelde zijn ogen scherp en er kwam een gezicht naar voren. Het was van een kleine jongen. Hij leek niet ouder dan tien. Zijn gezicht was vuil en zijn kleren zagen er verweerd uit. Ze waren hem zeker twee maten te klein.

‘Wie ben jij?’ zei Rom.

‘Ik ben Eald.’ De jongen sprak het uit als Ee-jeld. Zijn accent deed Rom aan Yldich denken. De jongen hield een aardewerken kom op. Hij zag eruit alsof hij door een dronken pottenbakker gemaakt was. Het water was ook niet bepaald schoon. Toch nam Rom de kom dankbaar aan, zij het met moeite. Hij dronk voorzichtig, met zijn gebonden handen onder de kom, en deed zijn best om hem niet in zijn schoot te laten vallen.

‘Dankjewel,’ zei hij. ‘Ik ben Rom.’ De jongen lachte een nerveuze scheve glimlach en verdween weer. Rom liet zich terug vallen tegen de boomwortels en sloot zijn ogen.

Hij werd zich ervan bewust dat er iemand naar hem keek. Hij deed zijn ogen open. De man met het honingkleurige haar zat met gekruiste benen tegenover hem.

‘Je bent wakker,’ zei hij zacht. Hij had een gecultiveerde stem, helder en melodieus. Rom slikte. De kalmte van de man beangstigde hem meer dan welk vertoon van agressie dan ook. Hij opende zijn mond om te spreken, en bedacht zich toen. ‘Heel goed,’ zei de jonge man. ‘Verveel me niet met zinloze protesten. Ik heb er geen geduld voor.’

Hij trok een klein mes uit zijn riem. Hij begon de nagels van zijn linkerhand ermee bij te snijden. Zijn bewegingen waren kortaf en precies. Rom staarde naar de scherpe, gecontroleerde bewegingen van het zilveren mes. Ze wekten een gruwelijk soort fascinatie op.

‘Ik word Feyir genoemd,’ zei de jonge man. ‘Het is mijn bedoeling wat informatie van je te krijgen. Ik geef je nogmaals het advies niet te liegen. Als je het toch doet, geef ik je over aan mijn mannen. Ze hebben grove, maar effectieve methoden om mensen over te halen informatief te zijn.’ Rom huiverde. Hij probeerde zijn geest af te sluiten voor de beelden die zijn verbeelding hem voortoverde. Hij voelde een gevoel van wanhoop, diep in zijn maag.

‘Daar gaan we dan,’ zei de man, zijn stem luchtig en aangenaam van toon, alsof ze aan het picknicken waren op een zomerse dag. ‘Eén: wat heeft een *Tzanatzi* te zoeken in de Wouden van Gardeth?’

‘Ik ben geen *Tzanatzi*,’ zei Rom werktuigelijk. In één hartenklop was de man naast hem en trok zijn hoofd krachtig aan zijn haar naar achteren. Rom voelde het koude staal van het mes tegen zijn keel.

Ik wist wel dat ik dat haar had moeten knippen.

Een nieuwe pijnexplosie ging door zijn schedel. Hij probeerde zijn ademhaling onder controle te houden.

‘Wat heb ik je gezegd?’ zei Feyir, zijn gezicht zo dichtbij dat van Rom dat hij zijn adem op zijn wang kon voelen. Zijn stem was laag.

‘Ik ben half-*Tzanatzi*,’ zei Rom koppig, en verbaasde zich over zichzelf. ‘Ik heb niet tegen je gelogen.’ Feyir lachte en liet zijn haar los. Hij haalde het mes van Roms keel en ging weer zitten, volmaakt kalm.

‘Twee: waarom reist een half-*Tzanatzi* door het Woud van Gardeth met de leider van de *Einache*?’

‘Ik weet echt niet wie je—’

Het mes flitste door de lucht. Het kwam recht op zijn gezicht af. Hij snakte naar adem en rukte zijn hoofd opzij. Hij schreeuwde toen het mes dwars door zijn rechteroor vloog en in de boom achter hem bleef steken. Er begon iets warms langs zijn nek te sijpelen.

Er was een korte onderbreking in het kletteren van de potten en pannen bij het vuur. Toen gingen de gewone geluiden van het kamp weer door. Roms oor klopte met een doffe, hete pijn.

‘Ik heb je gewaarschuwd,’ zei Feyir.

‘Ik—ik weet echt niet wie je bedoelt,’ zei Rom. Hij beefde. Het bloed druppelde langs zijn rechterarm.

‘Je bent gezien met de man die ze Yldich noemen,’ zei Feyir langzaam. ‘De beestenzanger. De magiër. De rebellenleider.’

‘Yldich, een magiër en een rebellenleider?’ Het was belachelijk. ‘Hij is een boer of zoiets, een verhalenverteller. Hij vertelt dromen, en verhalen over *konijnen*.’ Feyir leunde naar hem toe, zijn amberkleurige ogen nauw.

‘Waar is hij heen gegaan?’ Rom schudde zijn hoofd.

‘Ik weet het niet. We zijn uit elkaar gegaan. Zijn verhalen gingen op m’n zenuwen werken.’ Feyir glimlachte.

‘Heel overtuigend. Ik geloof je niet.’ Hij stond op alsof hij weg wilde gaan. Plotseling draaide hij zich om en greep Rom bij zijn tuniek. Rom hield zijn adem in. ‘Morgenochtend laat ik je breken door mijn ruiters,’ fluisterde hij. ‘Ze zullen je uit elkaar scheuren als ‘t nodig is.’ Rom staaarde hem aan en slikte. Feyir keek hem bedachtzaam aan. ‘Zonde,’ zei hij, ‘Je bent niet onplezierig om naar te kijken. Na morgen betwijfel ik of welk meisje dan ook nog een tweede keer naar kijkt. Als je het al overleeft.’ Hij smeed Rom terug tegen de boom.

Een beweging trok Roms aandacht. Hij keek naar rechts en zag de jongen nog geen drie passen van hem verwijderd staan. Hij keek naar Feyir. Zijn gezicht was asgrauw. Hij hield zijn armen rond zijn smalle, fragiele lijf alsof hij zichzelf moest ondersteunen. Feyir draaide zich om en merkte hem op. Hij glimlachte. Rom voelde zich plotseling misselijk.

‘Wat doet een jongen van die leeftijd eigenlijk hier? Waar komt hij vandaan?’ zei hij. Hij herkende het geluid van zijn eigen stem niet. Hij klonk rauw. Iets donkers begon in hem op te wellen. Feyir keek hem aan, zijn ogen vernauwd tot spleetjes als die van een tevreden kat.

‘Als je van dat *Einache* schorem nuttige bedienden wilt maken, moet je ze breken als ze nog jong zijn—’ Rom wierp zich naar voren en gooide Feyir tegen de grond met zijn gebonden vuisten.

‘Schoft,’ riep hij uit. Een golf van zwarte woede gaf hem kracht. Feyir werd verrast en viel naar achteren onder zijn gewicht. Rom greep hem bij de nek met zijn gebonden handen en smeed zijn hoofd tegen de grond. Hij was totaal gestopt met denken. ‘Ik vermoord je, rotzak...’ Het bloed galmde in zijn oren.

Van alle kanten kwamen er ruiters aanrennen, maar hij merkte het niet op. Opeens werd hij met kracht terug getrokken en door vele handen van Feyirs lichaam af gehaald. Hij vocht als een in de hoek gedreven dier. Zijn instinct nam het over, schoppend en schreeuwend. Hij hoorde een bot knappen toen hij iemands hand wegtrapte. Een zware slag tegen zijn borst stootte hem tegen de grond. Nog een slag gooide hem terug tegen de boom, waar hij gestrekt lag. Hij was nauwelijks nog bij bewustzijn. Iemand schopte hem hard in zijn zij. Hij sloeg dubbel en hoestte bloed op. Hij lag met gesloten ogen te hijgen. Iemand boog zich over hem heen. Hij hoorde Feyirs koele, vlakke stem uit de verte.

‘Dat was niet verstandig,’ zei de stem.

Hij viel in het duister.

Hij werd wakker van het geluid van pijnlijk, moeizaam ademen. Hij kwam erachter dat hij het zelf was. Hij deed voorzichtig zijn ogen open. Zijn hoofd bonsde. Behalve de doffe rode gloed van de gloeiende sintels in het midden van het kamp was het volledig donker. Hij hoorde geen geluiden, en zag geen silhouetten tegen gloed van het vuur. Kennelijk waren de ruiters zo zeker van zichzelf dat ze ‘s nachts niet eens de wacht hielden. Hij vond het vreemd. De diepe stilte leek niet normaal.

Hij probeerde zich te bewegen, en kreunde toen hij een scherpe pijn in zijn borst voelde. Het leren koord dat zijn polsen bijeen bond was aan een boomwortel vastgemaakt. Hij kon zich amper bewegen. Hij lag weer stil en sloot zijn ogen. Wat had het voor zin om iets te proberen? Morgen was hij dood. Hij probeerde er niet aan te denken wat ze met hem zouden doen om hem zover te krijgen dat hij vertelde wat hij niet wist. Hij wou dat hij *iets* wist. Om voor niets vermoord te worden leek nog afschuwelijker. Een golf van paniek sloeg door hem heen, en hij stikte er bijna in.

‘*Roëm*,’ klonk een stem naast zijn oor. Hij zou zijn opgesprongen als hij had gekund. Het was de jongen met het Noordelijke accent. Eald. Hij rekte de klinker net als Yldich had gedaan, maar nog opvallender.

‘Ben je wakker?’

‘Ja,’ fluisterde hij.